

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิต ในมหาวิทยาลัยทักษิณ
Factors Which Influence Dressing Behaviors of Students
of Thaksin University.

ริญญภัทร์ ณ สงขลา¹ และสุมลิกา ดาวสุวรรณ²
Rinyapath Na Songkhla*¹ and Sumullika Dowsuwan²

Received: Feb 28, 2022 Revised: May 25, 2022 Accepted: May 26, 2022

¹ อาจารย์., คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

² อาจารย์., คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

¹ Lecturer., Faculty of Law, Thaksin University, Songkhla, 90000, Thailand.

² Lecturer., Faculty of Law, Thaksin University, Songkhla, 90000, Thailand.

* Corresponding author: E-mail address: rinyapath.n@tsu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ และแนวทางแก้ไขข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกาย นิสิต พ.ศ. 2552 ให้ชัดเจนเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถนำแนวทางการแก้ไข ข้อบังคับมาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนิสิตให้มีความเหมาะสมต่อบริบทมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้งวิทยาเขตสงขลาและพัทลุง โดยวิธีดำเนินการวิจัยศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และเก็บข้อมูล จากการตอบแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้งสองวิทยาเขต โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง 389 คน จากจำนวนประชากร 13,693 คน โดยแบ่งวิทยาเขตสงขลา จำนวน 312 คน และวิทยาเขตพัทลุง จำนวน 77 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้สูตรของยามาเน่ ที่มีความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ทำให้ความคาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 และทำการสุ่มสัดส่วนของประชากรแบ่งตามคณะ

ผลการวิจัยพบว่า ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยว่าด้วยการแต่งกายของนิสิต ไม่มีบทกำหนดโทษ ที่มีสภาพบังคับใช้อย่างแท้จริง ทางผู้วิจัยจึงเห็นสมควรกำหนดหมวดบทลงโทษนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบฝ่าฝืนข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกาย นิสิต พ.ศ 2552

คำสำคัญ: ข้อบังคับ พฤติกรรม การแต่งกาย

Abstract

This objective of this article is to study factors which influence dressing behaviors of students of Thaksin University, study changing solution and effective enforcement of rules in order to apply edited rules for dressing's student of Thaksin University on Songkhla and Phattalung. Moreover, research method by involve data collection and get information from questionnaire of student in Thaksin University's both the campus. The total sample group 389 persons from 13,693 persons, it divided into Thaksin University on Songkhla 312 persons and on Phattalung campus 77 persons including to the sample group by Yamane method which is reliability not more than 95 percentage, the error is not more than 5 ratio and sample group divided into each faculty.

Result show that the student dress code, BE 2555 (2012), it does not have sanction which is truly enforcement. For researcher suggest that Thanksin University shall implement sanction for student who breached student dress code, BE 2555 (2012).

Keywords: Rule, behavior, dressing

บทนำ (Introduction)

เมื่อมนุษย์ทั้งหลายมารวมตัวอยู่ด้วยกัน จนพัฒนาก่อให้เกิดเป็นสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมเล็กหรือสังคมใหญ่ก็ตาม ต่างต้องมีแบบแผนบรรทัดฐานทางสังคม (Social Norm) กำกับพฤติกรรมของมนุษย์เพื่อก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคม ซึ่งสำหรับในมหาวิทยาลัยนั้น การที่นิสิตมาอยู่ร่วมกันสองคนหรือมากกว่าสองคนขึ้นไปอันมีระยะเวลายาวนานต่อเนื่องระยะเวลาหนึ่งย่อมเกิดเป็นสังคมเกิดขึ้น ซึ่งที่ใดมีสังคมที่นั่นย่อมต้องมีบรรทัดฐานทางสังคมอันเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินการต่างๆ ภายในสังคมระดับมหาวิทยาลัยให้เกิดความสงบสุข โดยบรรทัดฐานทางสังคมเช่นว่านั้นจะอยู่ในรูปแบบของข้อบังคับต่างๆ อาทิ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2559 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยระเบียบ และเครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ. 2552 เป็นต้น ซึ่งข้อบังคับเหล่านี้ต่างเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดกลไก ในการปลูกฝังให้นิสิตรู้จักควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบข้อบังคับต่างๆ อันเป็นการเสริมสร้างศักยภาพนิสิต ด้านระเบียบวินัย ซึ่งการที่นิสิตรู้จักควบคุมตนเองให้อยู่ภายใต้กฎนี้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการขัดเกลาจิตใจตนให้มีค่านิยมที่ดี รู้จักอยู่ภายใต้กฎระเบียบต่างๆ ส่งเสริมให้นิสิตซึ่งเป็นหนึ่งในทรัพยากรมนุษย์มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไป

อย่างไรก็ตามแม้ว่าข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทักษิณมีหลายฉบับ ทั้งนี้คณะผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาเกี่ยวกับข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยระเบียบ และเครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ. 2552 ซึ่งข้อบังคับฉบับนี้ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 22(2) และมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยทักษิณ พ.ศ. 2551 โดยเหตุที่ผู้วิจัยเลือกที่ศึกษาข้อบังคับฉบับนี้เนื่องจากการแต่งกายเครื่องแบบนิสิตชายหรือหญิงนั้น เปรียบเสมือนการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยทักษิณ ตลอดจนการแต่งกายของนิสิตเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะการที่นิสิตแต่งกายอยู่ในกฎ ระเบียบข้อบังคับ ถือเป็นการสร้างความเป็นระเบียบวินัยในตนเอง ก่อปรกับสร้างชื่อเสียงด้านภาพลักษณ์ให้แก่มหาวิทยาลัยและยังเป็นผลดีต่อนิสิตที่สวมชุดนิสิต นอกจากนี้การที่นิสิตแต่งกายถูกระเบียบยังเป็นการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ที่สะท้อนให้เห็นว่า นิสิตผู้นั้นเคารพและให้เกียรติมหาวิทยาลัยที่ตนได้ศึกษาอยู่ จากการสังเกตและการรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามของผู้วิจัยพบว่า การแต่งกายของนิสิตส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสนิยม จึงส่งผลให้นิสิตแต่งกายไม่ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะของความเป็นนิสิต เช่น นิสิตหญิงสวมเสื้อรัดรูป ไม่สวมเข็มขัด สวมกระโปรงผ่าหน้าสูง

สวมรองเท้าแตะ สวมรองเท้าผ้าใบแฟชั่นมีลวดลาย ในขณะที่นิสิตชายสวมเสื้อป๋วยชายเสื้อ ไม่สวมเนคไท สวมกางเกงยีนส์ สวมรองเท้าผ้าใบหลากหลายสีสันมีลวดลาย สวมเข็มขัดแฟชั่น สวมกางเกงพับขา ซึ่งการแต่งกายดังที่กล่าวมาถือเป็นการแต่งกายที่เกินความเหมาะสม โดยเฉพาะในสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นแหล่งการศึกษาผลิตบัณฑิต ซึ่งบัณฑิตนั้นคือผู้ทรงความรู้ ผู้มีปัญญา[1] เพราะฉะนั้นการจะเป็นผู้ทรงความรู้หรือผู้มีปัญญาอันสมบูรณ์ได้นั้น ควรจะรู้กาลเทศะและมรรยาททางสังคมเพื่อที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเต็มภาคภูมิ

จากสภาพปัญหาของการบังคับใช้ข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และ เครื่องแต่งกายนิสิต โดยการสังเกตและรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามพบว่า นิสิตจงใจฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติ หรือละเลยที่จะปฏิบัติตามข้อบังคับดังกล่าว หรือที่ผ่านมาอาจารย์ผู้สอนตักเตือนศิษย์ แต่นิสิตจงใจเพิกเฉย รวมทั้งเมื่อนิสิตเห็นเพื่อนแต่งกายผิดข้อบังคับเกี่ยวกับการแต่งกาย จึงนำมาสู่พฤติกรรมกรรมการลอกเลียนแบบที่ว่า เมื่อเพื่อนคนหนึ่งแต่งกายไม่เหมาะสม เพื่อนคนอื่นๆ ก็แต่งตามบ้าง จึงส่งผลให้เกิดผลทางลบต่อความศรัทธาของข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และ เครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ.2552 ในฐานะที่ข้อบังคับดังกล่าวเป็นกลไกควบคุมสังคมในระดับมหาวิทยาลัยทักษิณ และหากมหาวิทยาลัยไม่เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายของนิสิต ทำให้นิสิตมีแนวโน้มการแต่งกายไม่เหมาะสม ย่อมส่งผลทางด้านลบด้านคุณภาพการจัดการศึกษาและคุณภาพในการผลิตบัณฑิตออกไปรับใช้สังคมของมหาวิทยาลัย

ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยประสงค์จะศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย และวิธีการกระตุ้นให้นิสิตเข้าสู่พฤติกรรมอันพึงกระทำด้านการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อให้ นิสิตตระหนักสำนึกถึงความสำคัญด้านวินัยการแต่งกาย ตลอดจนผู้บริหารหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถบังคับใช้ข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และ เครื่องแต่งกายนิสิต ปรับปรุงให้นิสิตแต่งกายถูกระเบียบมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย (Objective)

1. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ
2. เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตในมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา และพัทลุง
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและสาเหตุที่มีผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนิสิตต่อข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย รูปแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ.2552
5. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขข้อบังคับหรือมาตรการบังคับใช้ข้อบังคับดังกล่าวให้ชัดเจนเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเพื่อให้สามารถนำแนวทางการแก้ไขข้อบังคับมาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตให้มีความเหมาะสมต่อบริบทมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้งสองวิทยาเขต

ระเบียบวิธีการวิจัย (Methodology)

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบการวิจัยเชิงปริมาณ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง (Document Analysis) จากหนังสือ ตำรา บทความ งานวิจัยต่างๆ ด้วยกฎหมายต่างๆที่เกี่ยวข้องรวมทั้งข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อนำข้อมูลมาประกอบการศึกษาวิจัย
2. การตอบแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้งสองวิทยาเขต โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง 389 คน จากจำนวนประชากร 13,693 คน โดยแบ่งวิทยาเขตสงขลา จำนวน 312 คน และวิทยาเขตพัทลุง จำนวน 77 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้สูตรของยามานะ [2] ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ทำให้ความคาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 และทำการสุ่มสัดส่วนของประชากรแบ่งตามคณะ

ผลการวิจัย (Results)

มนุษย์ทุกคนที่กำหนดมาบนโลกใบนี้ย่อมมีความเป็นปัจเจกตลอดจนมีสิทธิเสรีภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด และเมื่อทุกคนเกิดมามีสิทธิเสรีภาพที่จะแสดงออกทางบุคลิกภาพและบุคลิกภาพของแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันเนื่องจากเป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมผสมผสานกันด้วยระบบพันธุกรรมที่มีความซับซ้อนในตัวมนุษย์วัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่มนุษย์อาศัยอยู่ [3] โดยคำว่า “บุคลิกภาพ” มาจากภาษาบาลี 2 คำ คือ “บุคลิก” กับ “ภาวะ” หรือ “ภาพ” สมาสเข้ากัน [4] จนเป็นคำว่า บุคลิกภาพ หมายถึง สิ่งที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว ในด้านต่างๆ [5] ซึ่งบุคลิกภาพนั้นไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายในอย่างเช่นพันธุกรรมเพียงอย่างเดียวแต่เนื่องจากสังคมสิ่งแวดล้อมจะทำหน้าที่ในการหล่อหลอมและควบคุมบุคลิกภาพ โดยวิธีการในการวางเงื่อนไขด้วยแรงเสริมและแรงเสริมจุดนี้จะเป็นพลังกระตุ้นที่สำคัญที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใหม่ๆ หรือลบพฤติกรรมเก่าๆ ออกไป หรือสั่งสมลักษณะพฤติกรรมใดๆ จนกว่าเป็นบุคลิกภาพประจำตัวบุคคลนั้นๆ [6]

ทั้งนี้ การวิจัย เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตในมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลาและวิทยาเขตพัทลุงเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยการเก็บแบบสอบถามจากนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้ง 2 วิทยาเขต ประกอบด้วย วิทยาเขตสงขลา และ วิทยาเขตพัทลุง ผลการศึกษามีรายละเอียด ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนิสิตผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ผลการวิเคราะห์ทัศนคติของนิสิตต่อการแต่งกายตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย
3. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

สำหรับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทนี้มีความหมายดังต่อไปนี้

N	หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	หมายถึง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างซึ่งทำการสำรวจจากนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยทักษิณ ทั้ง 2 วิทยาเขต ประกอบด้วย วิทยาเขตสงขลา และวิทยาเขตพัทลุงโดยข้อมูลทั่วไปที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจ ประกอบด้วย เพศ วิทยาเขตของสถานศึกษา คณะ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ลักษณะสภาพทางการพักอาศัยของนิสิตโดยมีกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยทั้งหมดจำนวน 389 คน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป

N =389 คน		
เพศ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	267	68.60
ชาย	113	29.00
เพศทางเลือก	9	2.30
วิทยาเขตของสถานศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
วิทยาเขตสงขลา	312	80.20
วิทยาเขตพัทลุง	77	29.00
คณะที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
คณะศึกษาศาสตร์	3	0.80
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1	0.30
คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ	20	5.10
คณะนิติศาสตร์	257	66.10
คณะศิลปกรรมศาสตร์	2	0.50
วิทยาลัยการจัดการเพื่อพัฒนา	42	10.80
คณะวิทยาศาสตร์	19	4.90
คณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา	12	3.10
คณะวิศวกรรมศาสตร์	12	3.10
คณะอุตสาหกรรมเกษตรและชีวภาพ	21	5.40
ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ

ชั้นปีที่ 1	24	6.20
ชั้นปีที่ 2	125	32.10
ชั้นปีที่ 3	147	37.80
ชั้นปีที่ 4	88	22.60
ชั้นปีที่ 5	5	1.30
ลักษณะสภาพทางการพักอาศัยของนิสิต	จำนวน	ร้อยละ
พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา	194	49.90
พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา	82	21.10
พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง	24	6.20
พักอาศัยอยู่กับเพื่อน	38	9.80
พักอาศัยตามลำพัง	51	13.10
ค่าใช้จ่ายต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 4,500 บาท	138	35.50
มากกว่า 4,500-6,500 บาท	141	36.20
มากกว่า 6,500-8,500 บาท	64	16.50
มากกว่า 8,500 บาท	46	11.80

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.1 ซึ่งแสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณ จำนวน 389 คน โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

1. เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 68.60 เพศชาย จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 และเป็นเพศทางเลือก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 92.30 ตามลำดับ

2. วิทยาเขตของสถานศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะสถานศึกษาอยู่ในวิทยาเขต สงขลา จำนวน 312 คน คิดเป็นร้อยละ 80.20 และสถานศึกษาอยู่ในวิทยาเขตพัทลุง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80 ตามลำดับ

3. คณะที่ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในคณะนิติศาสตร์ จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 66.10 ลำดับสองเป็นวิทยาลัยการจัดการเพื่อพัฒนาจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 ลำดับสามเป็นคณะอุตสาหกรรมเกษตรและชีวภาพจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.40 ตามลำดับ

4. ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับการศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 37.80 ลำดับสองศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 32.10 ลำดับสามศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.60 ตามลำดับ

5. ลักษณะสภาพทางการพักอาศัยของนิสิตพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 49.90 ลำดับสองพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 ลำดับสามพักอาศัยอยู่ตามลำพัง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.10 ตามลำดับ

6. ค่าใช้จ่ายต่อเดือนพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่ มากกว่า 4,500-6,500 บาทจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 36.20 ลำดับสองมีค่าค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่น้อยกว่า 4,500 บาทจำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 ลำดับสามมีค่าค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่มากกว่า 6,500-8,500 บาทจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 ตามลำดับ

1.2 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติของนิสิตต่อการแต่งกายตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อมูลของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตต่อการแต่งกายตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทัศนคติของนิสิตที่มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด จำนวน 4 ข้อคำถามประกอบด้วย

1. นิสิตทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิตหรือไม่
2. ความรู้สึกของนิสิตที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยทัศนคติ
3. นิสิตเคยแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่และ
4. นิสิตเคยมีการแต่งกายผิดระเบียบในส่วนใดบ้าง (สามารถเลือกตอบได้หลายข้อ)

ตารางที่ 1.2 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

N = 389 คน

ระดับการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่ง กายนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณ	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	85	21.90
มาก	212	54.50
ปานกลาง	79	20.30
น้อย	7	1.80
น้อยที่สุด	5	1.30
ไม่รู้เลย	1	0.30

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.2 ซึ่งแสดงจำนวนและร้อยละของระดับการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับมาก จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 ลำดับสองมีระดับการทราบถึงข้อบังคับอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90 ลำดับสามมีระดับการทราบถึงข้อบังคับอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 1.3 แสดงจำนวนและร้อยละของความรู้สึกที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ

N = 389 คน

ความรู้สึกที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ	จำนวน	ร้อยละ
รู้สึกชื่นชอบน่าเลียนแบบ	3	0.80
รู้สึกเฉยๆ	239	61.40
รู้สึกไม่ชอบและไม่น่าเอาเป็นแบบอย่าง	118	30.30
ลงโทษ เพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่าง	29	7.50

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.3 ซึ่งแสดงจำนวนและร้อยละของความรู้สึกที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉยๆ จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 61.40 ลำดับสองรู้สึกไม่ชอบและไม่น่าเอาเป็นแบบอย่างจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.30 ลำดับสามควรลงโทษ เพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่างจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 1.4 แสดงจำนวนและร้อยละของการปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบหรือไม่

N = 389 คน

การปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบหรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	114	29.30
เคย	275	70.70

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.4 ซึ่งแสดงจำนวนและร้อยละของการปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบหรือไม่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบจำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 70.70 และไม่เคยปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 1.5 แสดงจำนวนร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการแต่งกายผิดระเบียบในส่วนต่างๆ

N = 389 คน

การแต่งกายผิดระเบียบในส่วนต่างๆ	จำนวนผู้ตอบ	$\bar{X}$ ค่าเฉลี่ย	S.D. ค่าเบี่ยงเบน	ลำดับที่กระทำผิด
ไม่ใส่เนคไท	66	17.00	.376	5
ไม่ติดเข็มเครื่องหมายหรือตราสัญลักษณ์	66	17.00	.376	5
ใส่เสื้อรัดรูป	19	4.90	.216	12
ใส่เสื้อมีسابหลัง	20	5.10	.221	11
ใส่เสื้อไม่สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงหรือกางเกง	44	11.30	.317	7
ใส่เนคไทแพชั่น	6	1.50	.123	17
ไม่ใส่เข็มขัด	114	29.30	.456	1
ใส่เข็มขัดแพชั่น	5	1.30	.113	18

ใส่กางเกงขาสั้นมาเรียน	1	0.30	.051	19
ใส่กางเกงพับปลายขา	9	2.30	.151	15
ใส่กางเกงยีนส์	71	18.30	.387	4
ใส่กระโปรงรัดรูป	15	3.90	.193	14
ใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่าเกินกว่า 4 ซม. ขึ้นไป	18	4.60	.210	13
ใส่กระโปรงหรือกางเกงสีอื่น นอกเหนือจากสีดำ สีกรมท่า สีเทา หรือ สีน้ำเงินเข้ม	1	0.30	.051	19
ไม่ใส่ถุงเท้ามาเรียน	65	16.70	.374	6
ใส่ถุงเท้าสีอื่น นอกเหนือจากสีขาว สีดำ หรือสีกรมท่า	107	27.50	.447	2
ใส่รองเท้าแตะ	33	8.50	.379	9
ใส่รองเท้าผ้าใบสีอื่นที่ไม่ใช่สีดำ หรือสี ขาว	77	19.80	.399	3
ใส่รองเท้ามีลวดลาย	38	9.80	.297	8
ใส่รองเท้าหุ้มส้นสีอื่นนอกจากสีดำ	8	2.10	.142	16
ไม่ติดกระดุมตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย	30	7.70	.267	10

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.5 ซึ่งแสดงจำนวนร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการแต่งกายผิดระเบียบในส่วนต่างๆ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใส่เข็มขัดจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 ลำดับสองใส่ถุงเท้าสีอื่น นอกเหนือจากสีขาว สีดำ หรือสีกรมท่าจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ลำดับสามใส่รองเท้าผ้าใบสีอื่นที่ไม่ใช่สีดำ หรือสีขาวจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80 ลำดับสี่ใส่กางเกงยีนส์จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 ลำดับห้ามีจำนวนเท่ากัน คือ ไม่ใส่เนคไท และไม่ติดเข็มเครื่องหมายหรือตราสัญลักษณ์จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 ลำดับหกไม่ใส่ถุงเท้ามาเรียนจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 ลำดับเจ็ดใส่เสื้อไม่สอดคล้องเสื้อไว้ในกระโปรงหรือกางเกงจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.30 ลำดับแปดใส่รองเท้ามีลวดลายจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 ลำดับเก้าใส่รองเท้าแตะจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50 ลำดับสิบไม่ติดกระดุมตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 ลำดับสิบเอ็ดใส่เสื้อมีسابหลังจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.10 ลำดับสิบสองใส่เสื้อรัดรูปจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.90 ลำดับสิบสาม

ใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่าเกินกว่า 4 ซม. ขึ้นไปจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.60 ลำดับสิบสี่ ใส่กระโปรงรัดรูปจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 ลำดับสิบห้า ใส่กางเกงพับปลายขาจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30 ลำดับสิบหก ใส่รองเท้าหุ้มส้นสีอื่นนอกจากสีดำจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 ลำดับสิบเจ็ด ใส่เนคไทแพ้นจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ลำดับสิบแปด ใส่เข็มขัดแพ้นจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.30 และลำดับสิบเก้ามีจำนวนเท่ากัน คือ ใส่กางเกงขาสั้นมาเรียนและใส่กระโปรงหรือกางเกงสีอื่น นอกเหนือจากสีดำ สีกรมท่า สีเทา หรือสีน้ำเงินเข้มจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ตามลำดับ

1.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

ข้อมูลของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด จำนวน 10 ข้อทั้งนี้ทำการวิเคราะห์แบบเกนท์ในการแปลความหมาย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล Likert Scale ซึ่งจัดลำดับตามความคิดเห็นของเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณของกลุ่มตัวอย่างจากค่าเฉลี่ยของข้อมูลดังกล่าว โดยประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.21 - 5.00 คือ เห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.41 - 4.20 คือ เห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.61 - 3.40 คือ เห็นด้วยปานกลาง ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.81 - 2.60 คือ เห็นด้วยน้อย และค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00 - 1.80 คือ เห็นด้วยน้อยที่สุด ตามลำดับ โดยสรุปผลจากการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 389 คน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 1.6 แสดงร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

N = 389 คน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกาย ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ	ร้อยละ					$\bar{X}$ ค่าเฉลี่ย	ระดับ
	1	2	3	4	5		
1. เพื่อนมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต	16.20	20.10	36.00	21.10	6.70	2.82	ปานกลาง
2. นิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน	59.6	24.2	13.60	2.10	0.50	1.60	น้อยที่สุด
3. นิสิตเห็นว่าการแต่งกายที่ถูกระเบียบเป็นสิ่งที่ไม่สะดวกต่อการมาเรียนและสอบ	32.10	25.70	27.80	7.20	7.20	2.32	น้อย
4. นิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะข้อจำกัดทางบ้าน	38.60	29.80	20.60	8.20	2.80	2.07	น้อย
5. นิสิตแต่งกายผิดระเบียบอันเนื่องมาจากการเลียนแบบบุคคลสาธารณะ	49.10	23.10	20.8	6.20	0.80	1.86	น้อย
6. การรับวัฒนธรรมหรือสื่อจากต่างประเทศมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต	22.60	20.30	35.20	16.70	5.10	2.61	ปานกลาง
7. วัฒนธรรมทางสังคมและพัฒนาการของเทคโนโลยีมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต	15.40	18.00	40.90	19.80	5.90	2.83	ปานกลาง
8. อาจารย์ผู้สอนที่ไม่เข้มงวดเรื่องการแต่งกายที่ผิดระเบียบ มีผลต่อการแต่งกาย	16.50	15.70	39.10	20.30	8.50	2.89	ปานกลาง
9. การประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยในเรื่องการแต่งกายของนิสิตมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต	10.00	13.40	46.00	25.20	5.40	3.03	ปานกลาง
10. มาตรการหรือบทลงโทษที่ไม่ชัดเจนต่อการแต่งกายของนิสิต	14.70	14.10	45.00	20.30	5.90	2.89	ปานกลาง
						2.49	น้อย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1.6 นิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ จำนวน 389 คน ได้ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 มีจำนวน 10 รายการ และมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.03 - 1.60 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า การประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยในเรื่องการแต่งกายของนิสิตมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ 3.03 รองลงมาทั้งสองรายการที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ อาจารย์ผู้สอนที่ไม่เข้มงวดเรื่องการแต่งกายที่ผิดระเบียบ มีผลต่อการแต่งกายและมาตรการหรือบทลงโทษที่ไม่ชัดเจนต่อการแต่งกายของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 วัฒนธรรมทางสังคมและพัฒนาการของเทคโนโลยีมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 เพื่อนมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 การรับวัฒนธรรมหรือสื่อจากต่างประเทศมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 นิสิตเห็นว่าการแต่งกายที่ถูกระเบียบเป็นสิ่งที่ไม่สะดวกต่อการมาเรียนและสอบอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 นิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะข้อจำกัดทางบ้าน อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.07 นิสิตแต่งกายผิดระเบียบอันเนื่องมาจากการเลียนแบบบุคคลสาธารณะอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.86 และนิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน อยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.60 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล (Discussion)

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกายแต่งกายของนิสิตในมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลาและวิทยาเขตพัทลุง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมของการแต่งกายของนิสิตในมหาวิทยาลัยทักษิณทั้งสองวิทยาเขต ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยและสาเหตุที่มีผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณและศึกษาทัศนคติของนิสิตที่มีต่อข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายของนิสิต พ.ศ.2555โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตชาย นิสิตหญิงและนิสิตเพศทางเลือกอื่นๆ ของนิสิตทั้งสองวิทยาเขตทั้งสิ้น 10 คณะ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิทยาลัยการจัดการเพื่อพัฒนา คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมเกษตรและชีวภาพ จากนิสิต 5 ชั้นปี ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 โดยมีประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 389 คน จากการคำนวณโดยใช้สูตรทาร์ ยามาเน่ ที่มีค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ที่ให้ความคลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 [7] และการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือ 3 ส่วน โดยแบบสอบถามผู้วิจัย

สร้างขึ้นจากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่ 2 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตต่อการแต่งกายตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยและส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปประเด็นสำคัญจำแนกตามความเห็นเกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตต่อการแต่งกายตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า

1. ระดับการทราบด้วยข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับมาก จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 ลำดับสองมีระดับการทราบถึงข้อบังคับอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90 ลำดับสามมีระดับการทราบถึงข้อบังคับอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30

2. ระดับความรู้สึกที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่มีต่อนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉยๆ จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 61.40 ลำดับสองรู้สึกไม่ชอบและไม่น่าเอาเป็นแบบอย่าง จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.30 ลำดับสามควรลงโทษเพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่าง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50

3. ระดับการแต่งกายผิดระเบียบของนิสิต

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 70.70 และไม่เคยปฏิบัติ/แต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30

4. การแต่งกายผิดระเบียบในส่วนต่างๆ

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใส่เข็มขัดจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 ลำดับสองใส่ถุงเท้าสีอื่น นอกเหนือจากสีขาว สีดำ หรือสีกรมท่าจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ลำดับสามใส่รองเท้าผ้าใบสีอื่นที่ไม่ใช่สีดำ หรือสีขาวจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80 ลำดับสี่ใส่กางเกงยีนส์จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 ลำดับห้ามีจำนวนเท่ากัน คือ ไม่ใส่เนคไทและไม่ติดเข็มเครื่องหมายหรือตราสัญลักษณ์จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 ลำดับหกไม่ใส่ถุงเท้ามาเรียนจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 ลำดับเจ็ดใส่เสื้อไม่สอดคล้องเสื้อไว้ในกระโปรงหรือ

ทางแกงจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.30 ลำดับแปดใส่รองเท้ามีลวดลายจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 ลำดับเก้าใส่รองเท้าแตะจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50 ลำดับสิบไม่ติดกระดุมตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 ลำดับสิบเอ็ดใส่เสื้อมีสابلหลังจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.10 ลำดับสิบสองใส่เสื้อรัดรูปจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.90 ลำดับสิบสามใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่าเกินกว่า 4 ซม. ขึ้นไปจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.60 ลำดับสิบสี่ใส่กระโปรงรัดรูปจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 ลำดับสิบห้าใส่กางเกงพับปลายขาจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30 ลำดับสิบหกใส่รองเท้าหุ้มส้นสีอื่นนอกจากสีดำจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 ลำดับสิบเจ็ดใส่เนคไทแฟชั่นจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ลำดับสิบแปดใส่เข็มขัดแฟชั่นจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.30 และลำดับสิบเก้ามีจำนวนเท่ากับ คือ ใส่กางเกงขาสั้นมาเรียนและใส่กระโปรงหรือกางเกงสีอื่น นอกเหนือจากสีดำ สีกรมท่า สีเทา หรือสีน้ำเงินเข้มจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30

5. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 มีจำนวน 10 รายการ และมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.03 – 1.60 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า การประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยในเรื่องการแต่งกายของนิสิตมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ 3.03 รองลงมาทั้งสองรายการที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ อาจารย์ผู้สอนที่ไม่เข้มงวดเรื่องการแต่งกายที่ผิดระเบียบ มีผลต่อการแต่งกายและมาตรการหรือบทลงโทษที่ไม่ชัดเจนต่อการแต่งกายของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 วัฒนธรรมทางสังคมและการพัฒนาการของเทคโนโลยีมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 เพื่อนมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 การรับวัฒนธรรมหรือสื่อจากต่างประเทศมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 นิสิตเห็นว่าการแต่งกายที่ถูกระเบียบเป็นสิ่งที่ไม่สะดวกต่อการมาเรียนและสอบ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 นิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะข้อจำกัดทางบ้าน อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.07 นิสิตแต่งกายผิดระเบียบอันเนื่องมาจากการเลียนแบบบุคคลสาธารณะ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.86 และนิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน อยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.60

จากผลวิจัยพบว่านิสิตได้มีการทราบถึงข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกาย นิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับมาก จึงสะท้อนให้เห็นถึงนัยสำคัญว่านิสิตส่วนใหญ่ทราบถึง กฎเกณฑ์ข้อบังคับดังกล่าว แต่ถึงอย่างไรก็ดี นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าถึงแม้จะมีการแต่งกายที่ผิดระเบียบ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยก็มีความรู้สึกเฉยๆ กับการกระทำดังกล่าว จึงเห็นได้ว่านิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าการแต่งกายที่ผิดระเบียบเป็นเรื่องปกติและเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับเครื่องแบบและเครื่องแต่งกายของนิสิตชายและนิสิตหญิงในเวลาปกติและในงานพิธีการของมหาวิทยาลัย นิสิตที่ได้รับการผ่อนผันเรื่องการแต่งกาย อีกทั้งข้อบังคับฉบับนี้ยังได้ให้ดุลยพินิจของหัวหน้าส่วนงานที่ให้นิสิตแต่งกายนอกเหนือไปจากข้อบังคับนี้ สาระสำคัญของข้อบังคับดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าข้อบังคับฉบับนี้มีได้มีโทษอันเป็นสภาพบังคับที่ส่งผลต่อการกระทำของนิสิต อีกทั้ง การแต่งกายที่ผิดระเบียบในส่วนต่างๆ จากกลุ่มประชากรที่ทำการสำรวจพบว่าประชากรส่วนใหญ่ มีการแต่งกายที่ผิดระเบียบในส่วนต่างๆ และมีอันดับการแต่งกายที่ผิดระเบียบมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ ไม่ใส่เข็มขัด ใส่ถุงเท้าสีอื่นนอกเหนือจากสีขาว สีดำหรือสีกรมและใส่รองเท้าผ้าใบสีอื่นที่ไม่ใช่สีดำหรือสีขาว จากการแต่งกายที่ผิดระเบียบในส่วนต่างๆ ประกอบกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายที่ผิดระเบียบ พบว่า สิ่งที่มีผลให้นิสิตแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด คือ การประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยในเรื่องการแต่งกายของนิสิต ซึ่งมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต และลำดับถัดมา คือ การที่ผู้สอนไม่เข้มงวดต่อการแต่งกายที่ผิดระเบียบ สาเหตุเนื่องจากระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณไม่เอื้อต่อการเปิดโอกาสให้อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้ดุลยพินิจในการลงโทษนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบ รวมทั้งมาตรการและความไม่ชัดเจนของบทลงโทษนี้ ประชากรส่วนใหญ่ที่ทำแบบทดสอบยังเห็นอีกว่า มาตรการหรือบทลงโทษที่ไม่ชัดเจน อีกทั้งวัฒนธรรมทางสังคมและพัฒนาการของเทคโนโลยีมีผลต่อการแต่งกายของนิสิต และนอกจากนี้เพื่อนยังมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตตลอดจนวัฒนธรรมหรือสื่อต่างชาติ ทั้งนิสิตยังเห็นว่า การแต่งกายที่ผิดข้อบังคับนั้น เป็นส่วนน้อยที่แต่งกายไม่ถูกระเบียบ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สะดวกต่อการเรียนการสอน ข้อจำกัดทางบ้าน เลียนแบบเนื่องจากการเลียนแบบมาจากบุคคลสาธารณะ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการแต่งกายของนิสิตน้อย และปัจจัยที่นิสิตกลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่า มีผลต่อปัจจัยการแต่งกายน้อยที่สุดคือ การที่นิสิตแต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ.2552 ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความเหมาะสม และเป็นเอกลักษณ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ และแสดงถึงความเป็นอัตลักษณ์ ความเป็นเอกภาพของ นิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ สภามหาวิทยาลัยจึงออกข้อบังคับไว้เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของนิสิต เพื่อให้มีสภาพบังคับและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อบังคับดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี ข้อบังคับของ มหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณซึ่งมี สาระสำคัญ ในหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเครื่องแบบและเครื่องแต่งกายของนิสิตชายและนิสิตหญิงในเวลา ปกติและในงานพิธีการของมหาวิทยาลัย นิสิตที่ได้รับการผ่อนผันเรื่องการแต่งกาย อีกทั้งข้อบังคับ ฉบับนี้ยังได้ให้ดุลยพินิจของหัวหน้าส่วนงานที่ให้นิสิตแต่งกายนอกเหนือไปจากข้อบังคับนี้ สาระสำคัญของ ข้อบังคับดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ข้อบังคับฉบับนี้มีได้มีโทษอันเป็นสภาพบังคับที่ส่งผลต่อการ กระทำของนิสิตทางผู้วิจัยจึงเห็นสมควรว่า เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นที่ส่งผลต่อการแต่ง กายของนิสิตมากที่สุดจากการสุ่มสำรวจประชากร พบว่า การประชาสัมพันธ์ถึงการแต่งกายของนิสิต และข้อบังคับที่ยังขาดการกำหนดบทลงโทษมีผลต่อการแต่งกายของนิสิตด้วยเหตุปัจจัยดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรว่าทางมหาวิทยาลัยทักษิณ ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข้อบังคับเรื่องการ แต่งกายตลอดจนบทลงโทษนิสิตที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับนี้อย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อให้ นิสิต ทราบถึงข้อบังคับและผลกระทบจากการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับ ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบ ของวิเทศน์ หรือการประชาสัมพันธ์ตั้งแต่ปฐมนิเทศน์รับนิสิตใหม่ ตลอดจนการปลูกฝังจากนิสิตรุ่นพี่และอาจารย์ อีกทั้ง ยังควรมีการกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนและมีสภาพบังคับใช้จริง ดังต่อไปนี้

จากเดิมข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกาย นิสิต พ.ศ.2552 มิได้มีการกำหนดถึงบทลงโทษไว้แต่อย่างใด ทางผู้วิจัยจึงเห็นสมควรกำหนดหมวด บทลงโทษนิสิตที่แต่งกายผิดระเบียบฝ่าฝืนข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายนิสิต พ.ศ 2552ดังนี้

“หมวดที่...

บทกำหนดโทษ

ข้อที่... นิสิตที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับนี้จะได้รับโทษดังนี้

(๑) ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าห้องเรียนหรือห้องสอบ และ

(๒) ให้ถือว่ากรกระทำผิดวินัยนิติต ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วยวินัยนิติต พ.ศ.2558 โดยให้ถูกลงโทษในสถานบำเพ็ญประโยชน์จำนวน 10 ชั่วโมงต่อจำนวนประเภทของเครื่องแต่งกายที่ผิดระเบียบตามข้อบังคับนี้”

จากข้อเสนอนี้มีข้อเสนอที่เป็นจุดเชื่อมโยงเกี่ยวกับข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณว่าด้วยวินัยนิติต พ.ศ.2558 ที่ยังต้องมีการเพิ่มเติมในส่วนของการกำหนดโทษทางวินัย ตามข้อ 12 บางประการในส่วนความผิดไม่ร้ายแรง ให้มีการเพิ่มเติมโทษในส่วนการบำเพ็ญประโยชน์ ในส่วนสถานบำเพ็ญประโยชน์ต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] ชัยลิขิต สร้อยเพชรเกษม. (2558). “ผู้มีวิถีแห่งปัญญา...ปรัชญาคุณวิสัยทัศน์”.วารสารหาดใหญ่วิชาการ, 13(2) (ก.ค. - ธ.ค. 2558), 97.
- [2] พิสนุ ฟองศรี.วิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :เทียมฝาการพิมพ์,112.
- [3] สติต วงศ์สุวรรณ. (2544).การพัฒนาบุคลากร. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2.
- [4] พิมลพรรณ เชื้อบางแก้ว.การพัฒนาบุคลากร.ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2.
- [5] ศรีเรือน แก้วกังวาล.ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลากร.กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน, 7-8.
- [6] จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์.จิตวิทยาบุคลากรและพฤติกรรมสุขภาพ, 14.
- [7] Taro Yamane (1973). Statistics: An Introductory Analysis.3rd Ed.NewYork. Harper and Row Publications.